

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ville skade statsbanerne og statsbanernes kunder, og det kan, synes jeg, hverken statsbanerne eller andre være interesserede i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bækgaard* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Finder ministeren det rigtigt, at det kgl. teaters underskud, som i finansåret 1963-64 anslås til ca. 19 mill. kr., fortsat skal dækkes af statskassen?“

Bækgaard: I forslag til finanslov for finansåret 1963-64 er der for det kgl. teaters vedkommende en udgift på 26.864.000 kr. og en indtægt på 7.209.000 kr., altså et underskud på 19.655.000 kr. På samme side i finanslovsforslaget er der til landsdels-teatrene i Ålborg, Århus og Odense afsat et tilskud på 2.006.000 kr. til deling, altså knap 700.000 kr. til hver. Nu ved jeg, at den højtærede minister for nylig har besøgt disse 3 teatre og efter avisreferaterne at dømme kun haft ros og beundring for det arbejde, der udføres på disse teatre. Disse synspunkter er vi mange der deler med den højtærede minister, ikke mindst når det erindres, at disse teaters økonomi så godt som hviler i sig selv. Derfor er det, jeg fremkommer med mit spørgsmål i dag, om ministeren finder det rigtigt, at det kgl. teaters underskud på ca. 19 mill. kr. fortsat skal tages af statskassen.

Det er ikke, som måske nogle vil tro, fordi jeg vil kunstneriske og kulturelle værdier til livs, at jeg stiller spørgsmålet, men tværtimod for for det kgl. teaters vedkommende at prøve at give disse værdier mere liv, end de for tiden har. Jeg hører ikke til dem, som går så vidt at kalde det kgl. teater for et torneroseslot, men jeg er bange for, at vi gennem stedse større bevilling fra statskassen automatisk giver grønt lys for denne bedømmelse. Landsdels-teatrene giver jo et udmærket eksempel på, hvordan det kan gøres. Jeg er nok klar over, at der bag disse landsdelsteatre ligger en stor lokal indsats, både privat og kommunalt. For det kgl. teaters vedkommende ville det derfor for mig at se være rimeligt, om det var København med omegnskom-

muner, der afholdt teatrets underskud. Det er i denne forbindelse værdifuldt at erindre sig, at mindst 90 pct. af bidrag-yderne til statskassen, altså skatteyderne, vel nok aldrig eller kun en enkelt gang kommer i teatret.

Jeg har nu givet udtryk for bevæggrundene til mit spørgsmål, og det er mit indtryk, at der er mange, der er interesseret i den højtærede ministers svar.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Bomholt*): Når det drejer sig om vore universiteter, biblioteker, museer o. s. v., ja, selv om landsdelsteatrene, tales der om tilskud. Kun vedrørende det kgl. teater tales der om underskud.

Det kgl. teater har i sin 214-årige historie så at sige bestandig krævet årlige tilskud, enten det så i de første år var magistraten, der måtte punge ud, eller senere den ene-vældige konges kasse eller efter 1849-grundloven statskassen. Under vor fri forfatning har der bortset fra en enkelt lejlighed under Estrupiatet ligeledes bestandigt i folketin-get være parlamentarisk flertal for dækningen af teatrets underbalance, selv om debatten om teatret undertiden har været særdeles bevæget. Om hele denne debat, der i princippet bevægede sig i de samme baner, kan jeg henvise til Robert Neiiens-dams kapitel om rigsdagen og det kgl. teater i „Den danske Rigsdag 1849-1949“, hvor både angribere og forsvarere af det kgl. teater vil finde et rigt materiale.

Hvordan den nutidige kritik end bedømmer Heibergs festspil „Elverhøj“, vil jeg dog tro, at der i denne sal vil være et flertal for, at dette stykke skal findes på teatrets repertoire, men går man i teatret for at se „Elverhøj“, vil man, før tæppet er gået op, have hørt et ensemble, det kgl. kapel, spille ouverturen. Det samlede kgl. kapel koster i årlige lønninger henved 3,8 mill. kr. eller mere end det største danske privat-teaters årlige samlede udgifter. I „Elverhøj“ ser man foruden skuespillere den kgl. ballet, balletbørnene, der har deres særlige skole på teatret, man hører teatrets operakor og enkelte af operaens sangere. Det fortæller lidt om de økonomiske forhold på teatret sammenlignet med andre danske teaters forhold under tidens løn- og pris-situation.